

Necessitem del perdó

Tot i saber que el perdó és camí de felicitat, la nostra capacitat de perdó és sempre limitada, superficial i condicionada. Som conscients, però, que necessitem perdonar i ser perdonats.

Cada acte de perdó és una decisió lliure i conscient que sempre cal renovar amb humilitat i amb un cor generós. No és un costum, sinó un camí exigent que és fruit de descobrir-nos germans.

Quantes vegades les persones amb qui vivim –a la família, al barri, al lloc de treball o d'estudi– ens han pogut fer un tort i ens costa reprendre una relació positiva! Què fer? Aixequem-nos al matí amb una “amnistia” completa al cor, amb aquell amor que tot ho cobreix, que sap acollir l'altre tal com és, amb les seves limitacions, les seves dificultats, precisament com faria una mare amb el fill que s'equivoca: l'excusa sempre, el perdona sempre, espera sempre en ell.

Apropem-nos a cadascú veient-lo amb ulls nous, com si mai no hagués caigut en aquells defectes. Tornem a començar cada vegada, no només perdonant, sinó també oblidant: aquesta és la mesura. És una meta alta cap a la qual podem avançar amb la perspectiva del «nosaltres», de la fraternitat: no penso només en mi, sinó també en els altres. La meua capacitat de perdó està sostinguda per l'amor dels altres, i per altra banda el meu amor pot, en certa manera, sentir com a propi l'error del germà: potser depengui també de mi, potser no hagi fet tota la meua part perquè se sentís acollit, comprès...

En una ciutat italiana caracteritzada per un context social complex, dos grups de persones sincerament interessades en el bé comú han viscut durant molt de temps una intensa experiència de diàleg que va exigir superar algunes dificultats que inicialment semblaven insuperables. El primer acostament va ser de desconfiança i per part del grup amfitrió semblava evident que aquesta reunió no era ben rebuda. L'amor ofert en compartir el menjar portat per a l'ocasió havia ajudat a trencar el gel, però malgrat això, alguns havien començat a emfatitzar els defectes que veien a l'altra associació. No volent entrar en una guerra verbal, els "novinguts" van preguntar quin defecte o diferència podria ser tan fort com per impedir-los estimar-se: de fet, aquest era un valor reconegut entre els dos grups. Aquesta pregunta va ser el punt d'inflexió per començar a parlar del que els unia i al final d'aquella primera trobada es van acomiadar amb la promesa mútua de retrobar-se i ampliar el cercle d'amistats. I la relació continua avui.